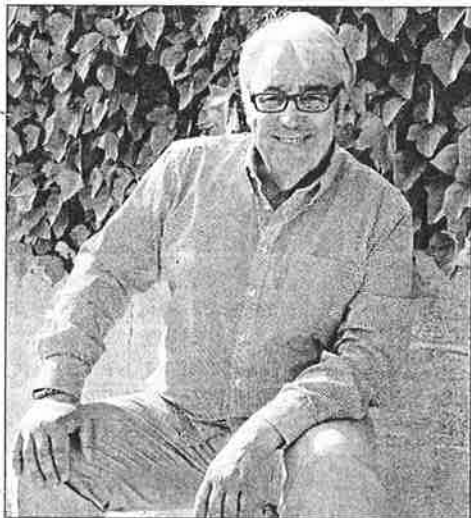


La contra Xavier Garcia



D'esquerra a dreta, Baltasar Casanova, Pere Anguera i Robert Anglada, protagonistes d'aquest article ■ EL PUNT

Novel·la, història i pintura

Baltasar Casanova, Pere Anguera i Robert Anglada, tres artistes molt vinculats a les comarques de Tarragona que són notícia aquests dies en l'àmbit cultural

Ai, el mes d'abril! Record de Shakespeare i de Joan Sales ("La incerta glòria d'un dia abril"), com el 14 del 1931, avui fa vuitanta anys, quan la gent esclatà pels carrers amb la República. Record i potser nostàlgia d'aquell temps. Estaria bé que, aquests dies, el Parlament renovés alguna esperança.

De moment, la cultura –com a ferment del que vindrà– va fent el seu camí. I, així, entre la multitud d'expressions que m'arriben, remarco l'empenta novel·lística de Baltasar Casanova (1949), que al seu poble, Deltebre, presenta aquest divendres *Salabor de riu*, publicada per March Editor, un text amb una gran força lingüística, de trama complexa –com la mateixa realitat humana– i, en aquest cas, gairebé laberíntica, com recòndites són les ànimes que vagaven per entre la vastitud deltaica en els temps de postguerra. L'ombra tutelar d'Arbó hi planeja, però Casanova l'amplia aportant la realitat novel·lada posterior a la guerra, mentre que el novel·lista de la Ràpita féu la dels pri-

mers trenta anys del segle passat.

Un altre que sabia d'història –del segle passat i, més encara, de l'anterior– era l'inoblidable Pere Anguera (Reus, 1953-2010), a qui, entre avui i divendres, i entre Reus (Centre de Lectura) i Tarragona (Facultat de Lletres de la URV), se li dedica, en homenatge, un congrés internacional que porta el seu nom i que tractarà sobre *Identitats, símbols i mites contemporanis a Catalunya i Espanya*. I pensar que tot això ho estudiava des de la barcelonina Pensió Bahía, tocant a les Rambles! El seu col·lega d'època, el també reusenc Salvador Juanpere, home d'espais escultòrics, li ha dedicat una mostra al Centre de Lectura, l'alt lloc bibliogràfic que Pere presidí i que era, en realitat, una extensió més de casa seva.

I, en pintura, no pas l'atzar, sinó l'atracció del paisatge d'Horta, a la Terra Alta, m'ha fet trobar el barceloní Robert Anglada, que aviat enfilirà els setanta, i que presenta, aquest dissabte, al Convent d'aquesta picassiana vila, una mostra dels

seus 50 anys d'art pictòric. Foguejat, els anys seixanta i setanta, en les avantguardes artístiques, a Barcelona i a Alemanya –amb pas temporal per l'Índia (sort que va ser temporal, perquè els misticismes tibetans són de fracció curta)–, Anglada ha mantingut el to creatiu en tècniques i formes i els seus continguts plàstics, en el món de l'abstracció, l'expressionisme i la figuració informalista, continuen essent d'alta densitat. Gravador acuradíssim, té unes peces que evocuen el món rústic i popular dels carrers pels quals passeja, allunyat de modes, tendències, escoles i, sobretot, d'interessos, tan presents en el seu món, i en els altres. El seu autoretrat –que il·lustra el cartell de l'exposició– és el retrat de la seva imatge externa, però sobretot dels seus dedins.

Prop de les arcades templeres del Convent em vol fer parlar dels seus quadres, però veient el tríptic del *Crucificat* que ha pintat –que admirarien Velázquez i tots els grans– no sé pas si podré dir gaire cosa més enllà de "Bona tarda". ■